

DIYALOĞUN GELDİĞİ SAFHA - MÜSLÜMAN İSEVİLERİ

Diyalog meselesini ele aldığımızda bazı kardeşler hemen tepki gösteriyor, tenkitlerden rahatsız oluyorlar. Şayet sözlerimizde haklı değilsek zorlanmalarına gerek yok. Haklı isek o halde hallerini düzeltmelerini beklemek te bizim hakkımızdır, zira kimsenin zararına razı olmamız düşünülemez. Biz islam kardeşliği çerçevesinde ikazlarımıza devam edelim, nasibi olan hisesini alır, hatamız varsa usulüne göre uyarılarınızı dinleriz.

Aşağıya aldığımız birkaç satır yazı, diyalog ile meşgul olan –genç adam sitesinden- alınmıştır. Yazı, E. Şimşek tarafından yazılan **“Hz.İsa'nın (as) nuzülü ve Peygamberimiz'e (sav) ümmet olma keyfiyeti”** başlıklı yazının son kısımlarındadır. İsa a.s ın inişi anlatılırken bedenen inişi zikredilmiş ama, daha genel olarak şahsı manevi (mana itibarıyla isa'nın a.s. ihtiva ettiği konum) dikkate alınması tavsiye edilmiştir. Bu açıklamalarına da Bediüzzaman'ın risalelerinden deliller getirmiştir. Onların tafsilatını bir tarafa bırakalım da zikredeceğimiz bir bölüme dikkatinizi çekelim:

<<<Hz.İsa'nın (a.s.) hakikî dini ile İslâm hakikatlerini bir araya getirmeye çalışacak olan bu topluluğa Bediüzzaman, **“Müslüman İsevîleri”** unvanını vermiştir. (Genç Adam Sitesinden)>>>

Burda zikredilen önemli iki husus var, biri isevilikle islamı birleştirmeye çalışmak, diğeri bu hizmeti yapanlara –müslüman isevi- ismini vermek. Yazımız, bu iki konunun etrafında olacaktır.

1. Husus: İsa'nın a.s. dini hakikisi: Yani asıl ilk gelen hristiyanlık demekse, bunda kimsenin itirazı ve tartışma yapması söz konusu değildir, zira İsa. a.s. da Allahu teala'nın seçkin ulu-l azim bir peygamberidir. Onun da dininde, sadece Allaha kulluk, namaz, zekat ve diğer genel hükümler vardı.

Eğer şu sözden bu zamandaki hristiyanların bir kısmının yaşadığı mezheb ve ekol kasedediliyorsa, bunun hakiki isevilik olduğunu kim, nasıl iddia edebilir? Bu iddianın bir ipucunu da bize gösterebilirler de biz de onlara uygun şekilde davranalım.

Kur'an'da bulunan ehli kitaba hitab eden ayetleri bu maksatlarına göre tevil etmelerini de asla kabul edemeyiz, zira bütün makbul ehli sünnet tefsirlerin verdiği manalar varken ve ehli kitabın asıl dinlerini bozmuş olduğu açıkça beyan edilmişken, kimse onların asli isevilikte olduğunu iddia edemez.

Daha ilk sure olan Fatiha'da her iki kitab ehli **—gazab edilenler ve dalalette olanlar—** diye vasıflanmıştır. Bu ifadeler, onların hakiki bir din üzere olmadıklarını açıkça beyan eder.

“Allah katında din ancak islamdır” ayeti de sadece makbul dinin islam olduğunu, diğerlerinin batıllar olduğunu bildiriyor.

“Allah, Meryem oğlu Mesih —İsa- dir diyenler, muhakkak küfretti” ayetine ne demeli; onların kafir olduğunu açıkça beyan etmektedir.

Diğer bazı ayetlerde ise onların müşrik olduğu da zikredilmiştir. **“Allah için üçüncüsüdür, dediler...”** bu ayeti kerime, tek ilah inancında olmadıklarını bildirerek şirkte olduklarını beyan eder.

Ehli kitabın içinde kibirlenmeyen rahib ve keşişlerin olduğunu bildiren ayeti kerimeye bakarsak;

“Hepsi bir değildir; ehl-i kitap içinde istikamet sahibi bir topluluk vardır ki, gece saatlerinde secdeye kapanarak Allah'ın âyetlerini okurlar.

Onlar, Allah'a ve ahiret gününe inanırlar; iyiliği emreder, kötülükten menederler; hayırlı işlere koşuşurlar. İşte bunlar iyi insanlardandır.” (Ali İmran: 113-114)

Bunlar da ayetin beyan ettiği gibi müslüman olan bir topluluktur. Abdullah ibni Selam r.a. ve arkadaşları bunlardandır. Bu ayeti kerimeler Taberi Tefsirinde, müslüman olup hallerini düzelten yahudilerden olan bir cemaat hakkında nazil olduğu zikredilmiştir.

İbni Kesir Tefsirinde, bunların ehli kitabın alimleri olan Abdullah ibni Selam, Esed ibni Useyd, Sa'lebe ibni Sa'yeh, Useyd ibni Sa'yeh ve diğerleridir. Bunlar ehli kitabın diğerlerine eşit değildir.

Bağavi Tefsirinde derki; Abdullah ibni Abbas r.anhuma ve Mukatil şöyle demişlerdir: Abdullah ibni Selam ve arkadaşları müslüman olunca, yahudiler “en şerlilerimizden başkası Muhammedin dinine iman etmez, şayet öyle olmasaydılar babalarının dinini terk etmezlerdi” dediler. Bunun üzerine ayeti kerime inerek Müslüman olanların, diğerleri gibi olmadığını beyan etti.

Ayrıca Beğavi Tefsirinde bunların, Necran'dan kırk kişi, Habeş'ten otuz iki kişi, Rum'lardan sekiz kişi olup hristiyanlıktan islama geçtiklerini beyan ediyor. Ayrıca Ensar'dan olup henüz Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem gelmeden evvel Hanif dini üzere yaşayan, yıkanıp cünüplükten gusleden, tevhid itikadı üzere olan Es'ad ibni Zürrare, Bera' ibni Ma'rur,

Muhammed ibni Seleme,

Muhammed ibni Mesleme, Ebu Kays, Sarmetubnu Enes gibileridir.

Habeşistan kralı Necaşi'nin müslüman olmasından bahseden ayetlerde, "Onların içinde keşişler ve ruhbanlar olduğu ve kibirlenmedikleri..."

bildirilmiştir. Maide suresinin şu 82 ayetin de Necaşi'nin kibirlenmeden hemen Muhammed aleyhisselamı ve dinini tasdik ettiği beyan edilmiştir. Tefsiri İbni hatim'de bunların Necaşi'nin medine'ye gönderdiği yetmiş kişi olduğu bildiriliyor. Huzuru Nebevî'ye girince onlara Yasin suresini okumuş, surenin sonuna gelince ağlamaya başlamışlar ve hak olduğunu bilerek iman etmişlerdir. Bunun üzerine Maide Suresinin 82. ayeti onların hallerini bildirmiştir.

Hazin tefsirinde şöyle der: Şu ayetlerden (Maide 82) bütün hristiyanlar kasdedilmez, belki onların ekserisi müslümanlara düşmandır. Bilakis onlardan Necaşi gibi iman edenler kasdedilmiştir. Bunlarda ilim ve zühd ehli olduğundan kibirli olmazlar ve islami Kur'an ayetlerini işittiklerinde hemen kabul ederler.

Tefsiri Sa'di'de bu ayetin tefsirinde şu açıklama var:

<Bu sebeble hristiyanlar, İsa aleyhisselamın şeriatı üzere devam ettiklerinde müslümanlara karşı daha yumuşak kalbli olurlar.> Zaten Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem geldikten sonra İsa aleyhisselamın şeriatı kalkmış olup o hal üzere yaşayan bir topluluğun bulunacağına dair bir haber varid olmamıştır. Asrı saadetten bu zamana kadar ehli kitab, bile bile islama karşı çıkmış, Peygamberimizi hafife almışlar, Kur'anla alay etmişler ve devamlı olarak islama karşı kötü propaganda yaparak halklarını kendi dinlerinde tutmayı başarmışlardır.

O halde, iseviliğin yani hristiyanlığın dini hakikisi diye bir şeyin mevcudiyeti asla mümkün değildir, zira hakiki iseviler hemen müslüman olmuşlar ve islam saflarında yerlerini almışlardır. Fert olarak gizli müslüman olanları biz zahiren bilemeyiz, onların hali Allah ile kendi aralarındadır. Biz zahire baktığımızda bütün ehli kitabın bir millet olarak islama saldırdığını, islami yozlaştırarak ılımlı islam, modern islam, laik müslüman gibi tabirlerle imanımızı sarsmaya ve sonunda bizi imanımızdan mahrum etmeye çalışmaktadırlar ve bunda da çok fazla başarılı olmuşlardır.

Şu zikrettiğimiz ayetler ve tefsirleri, hali hazırda iseviliğin hakikisini yaşayan bir topluluğun var olduğunu beyan etmemektedir. Biri çıkıp bu zaman hristiyanlarının hakiki isevi olduğunu iddia ederse, onun cumhur alimlerimize muhalif olan görüşünü kabul etmemiz asla mümkün olamaz.

Hakkında evvelki ulemanın kati hüküm verdiği hususlarda sonra gelenlerin görüş ve yorumları geçersizdir.

İseviliğin hakikisi kalmayınca, islamın hakikisini onunla birleştirmeye kim cesaret edebilirki. Bu yeni bir din midir? Yeni bir mezheb midir? Sonra, islamın hakikisi nedir? Bu hakikat, sadece iman şartlarımı veya islam şartları mıdır? İslamın bazı şeyleri ile İseviliğin bazı şeylerini birleştirerek iki hakikatı birleştirdik demek ne kadar tutarlı olur, kim bunu kabul eder. Allah katında bunun ne değeri olacak? Din veda haccında beyan edildiği gibi “Bu gün sizin için dininizi tamamladım, üzerinize nimetimi tamam ettim, sizden din olarak islamdan razı oldum.” ayetiyle tamam olan mükemmel bir dinin, başkalarından medet beklercesine muhtaçmış gibi bir halde, onlarla birleşerek başarıya ulaşacağı gibi bir düşünce, tam olan bir din mensubuna yakışır mı?

Bu söz, ırkçıların –türk islam sentezi- sözüne de benzemekte, sanki islamın türklüğe ihtiyacı varmış ta veya türkler islamı tamamlamış ta, islam o sayede kemale ermiş gibi bir vehim asla ehli sünnet kamil mü'minlere yakışmaz, fayda getirmez.

2. Husus: Müslüman İsevileri: Bu tabiri Bediuzzaman kullanmışsa, acaba kimler hakkında kullanmış? Veya İsevi müslümanlar mı demiş! Bu iki söz arasında fark vardır. İseviler içinde kalmış olup islamını gizleyenlerin, gizli müslümanların varlığı malumdur ve onların hükmü Allaha kalmıştır. Mutlaka ordan çıkıp islamı yaşayacakları bir ortama kavuşmaları onlar üzerine vacibtir.

Eğer şu söz –müslüman iseviler- diye kullanılmışsa, üzülererek ifade edelim ki bu söz ehli sünnete muhaliftir, asla bir müslüman için kullanılamaz, zira Allahu teala Kur'anında bizleri nasıl isimlendirdiğini şöyle beyan ediyor:

“O (Allah), sizleri bundan evvel ve şu kitabta müslüman diye isimlendirmiştir.” (Hac: 78)

Bize islam ismi yeterli iken ilave olarak İsevi, Musevi gibi başka inanç ifade eden kelimelerin katılması, asla makbul olmaz, kitablarımızda asla mevcut olmayan bu sözün kullanımı, en azından bid'at olmaktan kurtulamaz.

İsa a.s. geldiği zamanda bile, müslüman olarak, islam halifesi olarak isimlendirileceğine göre, başka bir müslümanın İsevi diye isimlendirilmesi hangi hükme sokulacak, böyle kimseler ölünce hangi dinin hükmüne göre kefenlenip cenaze işlemi yapılacak, bunların nufus kağıdına ne yazılacak? İslam mı İsevi mi? Bunlar fıkıhta geçen –hunsayı müşkil- gibi mi olacak? Dini müşkil kimselermi olacaklar? Daha nice yanlışların kapısını açmayalım, cahilleri kaydırmayalım. Ahır zaman fitnecisi ilahiyyatçıların işi gibi milleti dinden imandan etmeyelim. Ehli sünnet vel cemaat olalım ve öyle kalalım.